

Chương thứ 13

THẤT SÁT TRẬN

Mì đã nguội.

Nhưng Phong Tứ Nương không hề quan tâm.

Đối với nàng, kiếp người cũng như tô mì vậy, lạnh lẽo và nhạt nhẽo.

Nhưng nàng vẫn không thể không ăn.

Nàng gấp sợi mì lên, cuốn vào đũa, đưa vào miệng, như một đứa bé đang đùa nghịch.

Có điều, đuôi mắt của nàng đã lộ những nét nhăn, thậm chí dưới ánh đèn leo lét ấy, cũng có thể nhìn được ra.

Tiêu Thập Nhất Lang nhìn nàng, trong lòng bỗng nổi lên một cảm giác khó tả.

Có phải y thật tình không hiểu tình cảm của nàng như thế nào ?

Trải qua bao nhiêu năm tháng, bao nhiêu chuyện, bao nhiêu đêm khêu đèn tâm sự với những ly rượu đắng.

Không lẽ y không thấy một chút xúu gì sao ? Không lẽ đầu y làm bằng gỗ ?

Tiêu Thập Nhất Lang đang tần ngần không biết nói gì, bỗng ngay lúc đó, y nghe có một tiếng "độc" vang lên.

Tiếp theo đó, trong bóng đêm có bảy người mặc áo đen hiện ra như bóng ma.

Bảy người áo đen tóc dài xỏa vai, cặp mắt chỉ còn hai cái lỗ sâu hoắm đen sì.

Bảy tên mù.

Bàn tay trái của họ cầm một cây gậy dò đường màu trắng, bàn tay phải cầm một cây quạt.

Người thứ nhất gương mặt xanh lè, quan cốt cao nhọn, chính là chương môn phái Điểm Thương năm xưa Tạ Thiên Thạch.

Phong Tứ Nương vẫn còn tiếp tục ăn mì.

Thấy bảy tên mù thành linh xuất hiện nơi đây, nàng cũng hơi bất ngờ.

Có điều, nàng không hề kinh hoảng, hay sợ hãi.

Nàng đã thấy qua bảy người đó xuất thủ ra sao, nàng cũng thấy qua chủ nhân của họ ... Nhân Thượng Nhân công phu ra sao.

Nàng biết Tiêu Thập Nhất Lang có thể đối phó với bọn họ.

Vũ công của Tiêu Thập Nhất Lang, hình như hai năm nay tiến bộ kinh hồn.

Vũ công cũng như học vấn, chỉ cần cố công mài luyện, sẽ tiến bộ đều đều mỗi ngày.

Bảy tên mù đã bước gần lại, gương mặt mỗi người không có một nét biểu tình gì.

Tạ Thiên Thạch bỗng nhiên nói:

- Dù ngươi không mở miệng, ta cũng biết ngươi đang ở đó.

Tiêu Thập Nhất Lang hững hờ nói:

- Ta vốn vẫn ở đây.

Tạ Thiên Thạch nói:

- Tốt, tốt lắm.

Bảy người đồng thời mở quạt ra.

Trên mỗi cái quạt, có đề sáu chữ đỏ như máu:

- Phải giết Tiêu Thập Nhất Lang!

Ánh đèn le lói ảm đạm chiếu trên gương mặt xanh lè của bọn họ, chiếu trên những hàng chữ đỏ như máu.

Lão già bán mì thọt chân bắt giắc run rẩy người lên, lùi từng bước một, lùi tới góc tường.

Tạ Thiên Thạch lạnh lùng nói:

- Ngươi có thấy sáu chữ ấy chưa ?

Tiêu Thập Nhất Lang không nói gì, Phong Tứ Nương thì cười nhạt nói:

- Dĩ nhiên là y thấy rồi, y chẳng phải mù.

Tạ Thiên Thạch biến sắc mặt, nói:

- Tốt lắm, ngươi cũng ở đây.

Y đã nhận ra giọng nói của Phong Tứ Nương.

Phong Tứ Nương nhin không nổi hỏi:

- Ai nói cho các ngươi biết chúng ta ở đây ?

Tạ Thiên Thạch không trả lời.

Phong Tứ Nương nói:

- Bất cứ là ai, ta cũng biết hắn vì lý do gì.

- Ngươi biết ?

Phong Tứ Nương đáp:

- Hắn muốn các ngươi lại đây nạp mạng.

Nàng cười nhạt, nói tiếp:

- Nhưng hiện giờ ta không muốn nhìn cảnh giết người, do đó, tốt nhất các ngươi nên đi mau mau thôi.

Tạ Thiên Thạch bỗng nhiên cười một tiếng, nụ cười rất hung dữ và nguy bí.

Cái nụ cười đó, hình như ám tàng một sự tự tin rất kỳ dị, hình như y có vẻ chắc ăn lắm ...

Chắc ăn sẽ giết được Tiêu Thập Nhất Lang.

Cây đèn đang lung lay trước gió.

Tạ Thiên Thạch bỗng nhiên đưa cây gậy dò đường lên chỉ một cái, cây đèn đã tắt phụt.

Tuy y không thấy đường, y cảm giác được sự hiện hữu của cây đèn.

Trong cây gậy của y, có dấu một thứ cơ quan ám khí rất lợi hại.

Bốn bề lập tức trở thành tối om.

Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên cũng cười một tiếng, nói:

- Rất nhiều người trước khi giết người, đều muốn uống một ly rượu, ta có thể mời các người uống hai ly.

Tạ Thiên Thạch lạnh lùng nói:

- Chúng ta muốn uống bây giờ, không phải là rượu, mà là máu, máu của người.

Chữ "người" vừa thốt ra, trong màn đêm bỗng vọng lại một tiếng động, "thùng" một cái, tiếp theo đó một chuỗi nhạc đàn cầm vang lên.

Trong tiếng đàn cầm có kèm theo một thứ tiết tấu kỳ dị.

Bảy tên mù lập tức bước theo nhịp tiết tấu đó, bao vây lấy Tiêu Thập Nhất Lang, cây gậy dò đường cũng đồng loạt đánh ra.

Bảy cây gậy màu trắng, vung lên trong bóng đêm, không hẳn đánh vào một người nào, mà chỉ tùy theo tiếng đàn cầm có tiết tấu kỳ dị đó, phối hợp với bước chân bọn họ, bay lượn trong không trung.

Nhưng Tiêu Thập Nhất Lang và Phong Tứ Nương bỗng cảm thấy có một áp lực không hình dung được đè vào người. Nhất là Phong Tứ Nương, nàng chẳng còn ăn được tô mì nữa.

Tiết tấu càng lúc càng nhanh, bước chân càng lúc càng nhanh, cây gậy dò đường múa lên càng lúc càng gấp rút.

Vòng vây của bảy người xiết nhỏ lại, áp lực càng tăng lên.

Bảy cây gậy dò đường đang múa may trên không, làm như dệt thành một tấm võng, đang từ từ co rút lại.

Phong Tứ Nương bỗng nhiên có cảm giác mình giống như một con cá đang nằm kẹt trong võng. Vũ công của nàng không cao lắm, nhưng kiến thức rất quảng bác.

Nhưng bây giờ nàng nhìn không ra bảy tên mù đang sử dụng thứ vũ công gì, chiêu thức gì.

Nàng chỉ biết bảy thứ chiêu thức phối hợp vào nhau, thật tình không còn chỗ nào tấn công được, ngay cả một chỗ hở cũng không có.

Cái tiết tấu trong tiếng đàn cầm, hình như có một thứ ma lực không thể hình dung được, làm cho người ta tâm thần bối rối, bồn chồn nóng nảy.

Phong Tứ Nương bỗng cảm thấy mình giống như một con kiến đang bò trên một cái chảo nóng.

Tiêu Thập Nhất Lang hiển nhiên vẫn còn ngồi yên đó, không một chút cử động.

Nhưng nàng thì đã chịu không nổi muốn nhảy lên, xông vào trong một nơi nào có nước.

May mà Tiêu Thập Nhất Lang đã thò tay ra nắm lấy tay nàng.

Bàn tay của y khô ran mà ấm.

Cặp mắt của y đầy vẻ tự tin, làm cho người khác an lòng.

Phong Tứ Nương nhờ đó mà ngồi yên, không xông ra ngoài nữa.

Có điều, bảy cái gậy dò đường dẹt thành cái võng, càng lúc càng mịn, càng dày, tiết tấu trong tiếng đàn càng lúc càng nhanh.

Mâm rượu trên bàn, mỗi một ly rượu bỗng nhiên vỡ tan ra thành nhiều mảnh, làm như bị một bàn tay vô hình nào đó bóp vỡ.

Không ai có thể chịu đựng được cái thứ áp lực đó, ngay bàn ghế cũng đã bị ép vỡ vụn ra.

Nhưng Tiêu Thập Nhất Lang còn đang ngồi yên đó, như đã biến thành một tảng đá.

Như đã cùng trời đất thành một thể.

Trên đời này, không có một thứ áp lực nào, mà mặt đất không thể chịu đựng được.

Trên gương mặt lạnh lùng hung bạo của bảy tên mù, đã lộ ra vẻ nóng nảy bất an.

Bọn họ bỗng nhiên cũng cảm thấy mình đang bị một thứ áp lực kỳ dị không thể hình dung đè lên người.

Bởi vì, thế công của bọn họ, hoàn toàn không gặp phải thứ phản ứng gì.

Áp lực vốn phải có tương ứng.

Mình đặt áp lực trên người nào, càng mạnh, chính mình cũng chịu cái lực tương đương.

Gương mặt của Tạ Thiên Thạch đã ướt đẫm mồ hôi, y bỗng nhiên xoay tay lại đâm vào Tiêu Thập Nhất Lang.

Cùng ngay tại một cái tý tách đó, Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên hú lên một tiếng dài, thanh đao đã rút ra khỏi vỏ.

Đao quang như chớp giật, như cầu vòng cuốn lại, bảy cây gậy dò đường bỗng nhiên đều bị gãy làm đôi.

Những thứ gậy dò đường ấy vốn được chế luyện bằng thép ròng.

Trên đời này không có cây đao nào chặt sắt như chặt bùn.

Nhưng bỏ vào trong đó công lực của Tiêu Thập Nhất Lang, một nhát đao kinh hồn đở, không còn nằm trong sức tưởng tượng của một ai, cũng không còn có ai đủ sức chống đỡ nổi.

Ánh đao lóe lên, gậy sắt lập tức gãy ngang.

Trong những cây gậy bị gãy đó, bỗng nhiên có làn khói mù đặc bay ra.

Nhưng lúc đó Tiêu Thập Nhất Lang đã kéo tay Phong Tứ Nương xông ra ngoài.

Đao quang như ánh chớp bao phủ trước mặt họ, làm thành một bức màn ánh sáng không gì vào được, không gì phá được, mở một con đường cho bọn họ xông ra.

Tiêu Thập Nhất Lang xoay ngược tay ôm lấy eo lưng của Phong Tứ Nương, nhảy lên đầu tường.

Trên tường đã có một người đang ngồi ôm đàn, rõ ràng là lão già bán mì bị chột một mắt, thọt một chân.

Tiêu Thập Nhất Lang sống lại:

- Là ngươi!

Lão già một mắt năm ngón tay như kiếm bung ra, dây đàn "tinh" một cái bỗng nhiên đứt đoạn, tiếng đàn đứt ngang, con mắt độc nhất sáng rực lấp lánh, đang nhìn lom lom vào Tiêu Thập Nhất Lang:

- Ngươi biết ta là ai ?

- Hiên Viên Tam Khuyết ?

Lão già một mắt cười một tràng dài:

- Không ngờ chẳng những ngươi phá được Thiên Hôn Địa Ám, Thất Sát Đại Trận của ta, còn nhận luôn được cả ta.

Tiêu Thập Nhất Lang thở ra nói:

- Nếu lúc này không gặp phải Hiên Viên Tam Thành, ta cũng không nghĩ ra người.

Hiên Viên Tam Khuyết nói:

- Tiêu Thập Nhất Lang quả nhiên giỏi thật, thông minh thật, chỉ dựa vào bao nhiêu đó, hôm nay ta tha cho người, mau mau đi tìm cách cứu con mụ đàn bà của người, nếu chậm một chút là chẳng còn kịp đây.

Phong Tứ Nương quả thật hôn mê bất tỉnh, hai hàm răng cắn chặt vào nhau, đã thấy có rỉ ra bọt mép trắng.

Hiên Viên Tam Khuyết đột nhiên lại lạnh lùng nói tiếp:

- Chẳng qua bình sinh lão phu đã ra tay, nhất định chẳng về không, hôm nay dù tha cho người đi, người cũng nên để một thứ gì lại.

Tiêu Thập Nhất Lang cũng đột nhiên cất tiếng cười dài:

- Đại đạo Tiêu Thập Nhất Lang bình sinh chỉ biết lấy đồ người khác, chưa hề để lại thứ gì cho ai.

Hiên Viên Tam Khuyết nói:

- Hôm nay e rằng người phải phá lệ một lần.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Được, ta để lại cho người một nhát đao!

Tiếng "đao" vừa dứt, thanh đao của y đã chém thẳng xuống.

Hiên Viên Tam Khuyết hai tay cầm đàn đưa lên nghinh đón.

Chỉ nghe "tinh" lên một tiếng, kim thiết đụng nhau, lưng bùng cả tai.

Cây đao không có gì không chém gãy, lại chém không gãy được cây đàn, lưỡi đao bị dội ngược lại.

Nhưng người của Tiêu Thập Nhất Lang cũng thừa cái thể dội đó, bay ngược lại, lộn một vòng, lướt ra ngoài bốn trượng.

Thân hình của y đang lộn lại, không khỏi chậm đi một chút, chính ngay lúc đó, y cảm thấy bắp đùi bỗng nhiên mát lạnh.

Chỉ nghe Hiên Viên Tam Khuyết cười lớn nói:

- Tiêu Thập Nhất Lang, hôm nay ngươi đã để lại một giọt máu.

Tiêu Thập Nhất Lang ở ngoài đó mười trượng, đáp lại:

- Giọt máu ấy sẽ được bồi thường lại bằng máu của người đây.

Máu đã đông lại.

Bắp đùi bên trái của Tiêu Thập Nhất Lang, không biết đã bị thứ gì cắt một đường dài bảy tám tấc.

Vết thương không đau, trái tim của Tiêu Thập Nhất Lang lạnh đi.

Vết thương không đau, mới là vết thương đáng sợ nhất.

Y xoay đao lại, cắt nguyên khối thịt chỗ đó của mình, máu tươi mới phun ra.

Bây giờ vết thương mới thấy đau, đau quá chùng.

Nhưng y chẳng thèm nhìn đến nửa mắt, cũng chẳng thèm băng bó, cứ để cho máu tự nhiên chảy ra.

Bởi vì, y phải lo cho Phong Tứ Nương trước.

Lúc này những cây gậy dò đường bị chém gãy, khói độc bay ra, y đã kịp thời ngưng hô hấp lại, nhưng Phong Tứ Nương phản ứng không được nhanh như y.

Lúc y kéo nàng chạy đi, đã phát giác thân hình nàng mềm ra, do đó mới xoay tay lại ôm lấy eo nàng.

Bây giờ người của nàng đã dần dần cứng lại.

Vừa lạnh vừa cứng.

Gương mặt của nàng đã biến thành xám xịt.

Nhưng nàng nhất định không thể chết được.

Bất kể ra sao, Tiêu Thập Nhất Lang không thể để cho nàng chết được.

Cả một tòa trang viện lớn, đèn đuốc sáng trưng, nhưng không nghe tiếng người, bởi vì, nơi đây không có một ai.

Nơi đây vốn là do y mua đứt, dù y không có nhà, cũng còn mười mấy người bộc tòng lo liệu nhà cửa.

Huống gì, Băng Băng cũng vừa về lại đây.

Nhưng bây giờ, nơi đây không có lấy một bóng người, Băng Băng đâu nhỉ ?

Nhất định nàng không thể nào không đợi y ở đây, nhất định không bỏ đi đâu một mình. Trái tim của Tiêu Thập Nhất Lang chìm xuống.

May mà hai năm nay, vì chất độc trong người Băng Băng, y đã tìm phòng không biết bao nhiêu danh y.

Tuy y không biết Phong Tứ Nương đã trúng phải chất độc gì, nhưng tính chất của những thứ khói độc đó, xê xích cũng không bao nhiêu.

Trong phòng của Băng Băng, trước giờ vẫn để đầy các thứ các dạng giải dược, y đem Phong Tứ Nương vào phòng, đặt nàng xuống giường.

Y mở học tử của Băng Băng nhìn vào, cả người của y bỗng lạnh đi, như thình lình bị rơi vào trong một hầm nước đá.

Tất cả những thứ giải dược, toàn bộ chẳng còn thấy đâu. Kế hoạch quá thật chu đáo, thủ đoạn quả thật hiểm độc.

Tiêu Thập Nhất Lang là một người không bao giờ chịu đầu hàng, chịu ngã gục, gặp phải chuyện nguy hiểm khó khăn cách mấy, y đều có lòng tin vào chính mình sẽ giải quyết mọi việc ổn thỏa.

Nhưng bây giờ y bỗng trở thành một người bất động như gỗ đá, đứng nhìn Phong Tứ Nương.

Bây giờ phải ôm nàng đi tìm thầy thuốc, hay đi tìm Hiên Viên Tam Khuyết đòi giải dược ?

Nếu đi tìm thầy thuốc, ai có thể chắc, mình giải được chất độc này ?

Tìm đến nơi có muện lăm không ?

Còn nếu tìm Hiên Viên Tam Khuyết, lão ta có còn ở đó không ? Có chịu trao giải dược không ?

Nếu lão ta không chịu, Tiêu Thập Nhất Lang có chắc mình sẽ đủ sức bức lão ta đưa ra không ? Không biết được!

Tiêu Thập Nhất Lang hoàn toàn không biết được, cái tâm của y đã loạn. Thật tình y không dám lấy tính mạng Phong Tứ Nương ra làm cuộc, thật tình y không dám mạo hiểm. Không lẽ y cứ đứng đó, lấy mắt nhìn nàng chết đi ?

Tiêu Thập Nhất Lang bỗng phát hiện mồ hôi của mình chảy ướt đầm ra đầy áo quần. Y biết phải đến lúc hạ quyết tâm, không những y phải quyết định ngay bây giờ, y phải quyết định cho đúng nữa.

Nhưng y hoàn toàn không nắm chắc được chuyện gì, ngay một phần cũng không có, có lẽ bởi vì y quá quan tâm đến Phong Tứ Nương. Bây giờ nếu có một người đứng bên ngoài, không chừng họ có thể giúp cho y được một cái chủ ý.

Chính ngay lúc đó, bên ngoài có người gõ cửa. Bằng Bằng ? Không lẽ Bằng Bằng trở về ?

Tiêu Thập Nhất Lang xông tới, mở cánh cửa ra, y lại ngăn người ra ở đó. Một người thật thật thà thà, quy quy cũ cũ đang đứng ngoài cửa, nhìn y mỉm cười. Hiên Viên Tam Thành, người này chính là Hiên Viên Tam Thành!

Hiên Viên Tam Thành mỉm cười, nụ cười vừa khiêm tốn, vừa thành thật, chính là một người thương gia đang lại bàn công chuyện với ông chủ.

Tiêu Thập Nhất Lang mặt mày xanh lè, cười nhạt nói:

- Không ngờ ngươi dám tìm lại đây.

Bàn tay y đã nắm chặt lại, lúc nào cũng có thể xuất thủ.

Hiên Viên Tam Thành thụt lùi hai bước, cười cầu tài nói:

- Ta không lại đây đánh nhau, ta lại lần này, chẳng qua vì hảo ý thôi.

Tiêu Thập Nhất Lang nói:

- Hảo ý ? Hạng người như ngươi cũng có hảo ý ?

Hiên Viên Tam Thành nói:

- Đối với người khác không chừng không có, nhưng đối với hai vị ...

Ánh mắt của y nhìn qua vai Tiêu Thập Nhất Lang đến đầu giường chỗ Phong Tứ Nương nằm, ra vẻ vừa đồng tình, vừa quan tâm, thở dài nói:

- Thật tình tôi không ngờ cái vị đại ca lực thân bất nhận của tôi lại đi hạ độc thủ vào các vị như thế này.

Tiêu Thập Nhất Lang bỗng sáng mắt lên hỏi:

- Hiên Viên Tam Khuyết quả thật là anh ruột của ngươi ?

Hiên Viên Tam Thành gật gật đầu, cười khỏ nói:

- Nhưng ta không phải là người lòng dạ hiểm độc như vậy.

Tiêu Thập Nhất Lang trừng mắt nhìn hắn, y chưa bao giờ thấy một tên ngụy quân tử nào khả ố như vậy.

Y hận không thể cho một quyền vỡ tan cái mặt đang cười giả trá đó.

Nhưng y cũng phát hiện ra, muốn cứu Phong Tứ Nương, chỉ sợ phải nhờ hết vào tên này.

- Không lẽ ngươi lại đây để cứu người ?

Hiên Viên Tam Thành quả thật gật gật cái đầu.

Tiêu Thập Nhất Lang lập tức hỏi tới:

- Người cứu được cô ta ?

Hiên Viên Tam Thành cười mỉm, nói:

- Anh em chúng ta trước giờ rất ít gặp mặt nhau, dù có gặp mặt cũng ít nói chuyện, chính là vì tính tình không giống nhau, nói chuyện không hợp lắm.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Không giống nhau chỗ nào ?

Hiên Viên Tam Thành nói:

- Ông ta thích giết người, ta thích cứu người, những người ông ta giết được, ta cũng sẽ cứu được.

Tiêu Thập Nhất Lang bỗng nhiên cũng cười lên một tiếng nói:

- Quả nhiên người thông minh hơn lão ta, giết người không có tí lợi lộc gì cho mình, cứu người mới có chuyện hay.

Hiên Viên Tam Thành vỗ tay cười nói:

- Các hạ nói câu đó, thật là hợp lòng ta.

Tiêu Thập Nhất Lang sa sầm nét mặt hỏi:

- Lần này ngươi muốn có chuyện gì hay cho ngươi ?

Hiên Viên Tam Thành hững hờ nói:

- Ta chẳng muốn chuyện gì cả, chẳng qua ...

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Chẳng qua làm sao ?

Hiên Viên Tam Thành nói:

- Nếu ngươi trồng một cây ăn trái, cây mọc ra trái, trái đó thuộc về ai ?

Tiêu Thập Nhất Lang đáp:

- Thuộc về ta.

Hiên Viên Tam Thành nói:

- Đúng vậy, phải thuộc về ngươi, bởi vì nếu ngươi không trồng cây đó, thì chẳng có trái dâu mà nói.

Tiêu Thập Nhất Lang biến hẳn sắc mặt, y bỗng nhiên hiểu ra câu nói của Hiên Viên Tam Thành.

Hiên Viên Tam Thành quả nhiên nói tiếp:

- Bây giờ nàng ta chẳng khác gì là một người chết, nếu ta cứu nàng sống lại, ta sẽ là phụ mẫu cho nàng sự sống, người của nàng dĩ nhiên phải thuộc về ta.

Tiêu Thập Nhất Lang tức giận nói:

- Đánh rắm thôi lắm.

Hiên Viên Tam Thành nói:

- Sinh ý bất thành nhân nghĩa tại, làm ăn không xong, cũng còn tình đó, dù ngươi không chịu, cũng không cần phải nổi giận lên như vậy.

Y vòng tay chào một cái:

- Tại hạ xin cáo từ.

Y quả thật quay đầu bỏ đi.

Đương nhiên Tiêu Thập Nhất Lang đâu dễ y đi dễ dàng như vậy, tung người nhảy tới, chặn đường lại.

Hiên Viên Tam Thành hững hờ nói:

- Các hạ không để cho ta cứu nàng, ta chỉ còn cách cáo từ, các hạ còn chặn đường ta làm gì ?

Tiêu Thập Nhất Lang gằn giọng nói:

- Người không cứu cô ta không được.

Hiên Viên Tam Thành thở ra nói:

- Vũ công các hạ cái thế, nếu muốn ép ta cứu nàng ta, ta cũng có thể không phản kháng, chẳng qua, cứu người và giết người có chỗ không giống nhau.

Tiêu Thập Nhất Lang hỏi:

- Có chỗ nào không giống nhau ?

Hiên Viên Tam Thành đáp:

- Giết người chỉ tùy tiện đưa tay lên, là giết được ngay, còn cứu người phải cần tốn thì giờ, tâm huyết, nếu trong lòng không thích lắm, không khỏi có chỗ bộp chộp lơ là, đến lúc đó, các hạ chẳng trách gì được ta.

Tiêu Thập Nhất Lang không nói gì được.

Hiện giờ, con đường sống duy nhất của Phong Tứ Nương, là dựa vào Hiên Viên Tam Thành, nếu y bỏ đi, nàng chỉ còn nước chết.

Hiên Viên Tam Thành nhần nha nói:

- Người ta nói rất đúng, ngựa chết rồi thôi thì cứ làm như còn sống mà trị thử một phen, bây giờ nàng ta trước sau gì cũng là người chết, sao các hạ không thử giao cho tôi một phen.

Tiêu Thập Nhất Lang chỉ còn cách dậm chân nói:

- Được, ta giao nàng cho người.

Hiên Viên Tam Thành nói:

- Đây là chuyện hai bên tình nguyện nhé, không ai bức bách ai.

Tiêu Thập Nhất Lang chỉ còn nước thừa nhận.

Hiên Viên Tam Thành nói:

- Do đó, ta đem nàng ta đi rồi, không những người không được đòi ý, cũng không được theo dõi phía sau, nếu không, ta chỉ còn cách nhìn nàng ta hương tiêu ngọc tồn, dù có thương lắm cũng không chạm tay vào.

Tiêu Thập Nhất Lang lạnh lùng nói:

- Tốt nhất người mau mau đem cô ta đi, và tốt nhất đừng để cho ta gặp người lần nữa.

Hiên Viên Tam Thành cười nói:

- Sau này ta sẽ rất cẩn thận không để các hạ gặp phải, gặp không bằng không gặp, hạng người như các hạ, không gặp là tốt nhất.

Y mỉm cười, ôm Phong Tứ Nương dậy, đi nghênh ngang ra.

Tiêu Thập Nhất Lang không có cách gì hơn là lấy mắt lom lom nhìn y đi ra.

Y thật tình không đành lòng, y nhất định không thể để Phong Tứ Nương lọt vào tay Hiên Viên Tam Thành như vậy, nhưng Hiên Viên Tam Thành đã đem Phong Tứ Nương đi mất tăm mất dạng.

Ai đã bắt cóc Bằng Bằng ? Ai đã đánh cắp sạch những thứ giải dược ? Đương nhiên cũng đều là Hiên Viên Tam Thành, thương thế của y vốn không nặng gì, sau khi thụ thương cũng chưa đi đâu xa. Bọn Tiêu Thập Nhất Lang và Phong Tứ Nương trong lúc đoàn tụ vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, không để ý đến chuyện bên ngoài, huống gì bọn họ cũng không có gì bí mật sợ người khác nghe lóm, bọn họ chẳng qua chỉ nói, muốn đi đâu đó ăn tô mì, bọn họ đi quanh quẩn trong vùng phụ cận một hồi, mới tìm ra cái chỗ bán mì, đang lúc bọn họ đi tìm, Hiên Viên Tam Thành sẽ có đủ thời gian đem Hiên Viên Tam Khuyết lại thay lão bán mì.

Bọn Tiêu Thập Nhất Lang là người lạ trong thành phố này, chưa từng thấy qua mặt mũi người bán mì nơi đây, cũng chưa từng gặp qua Hiên Viên Tam Khuyết.

Trong giang hồ có một bang phái bí mật, toàn dùng những người tàn phế, bọn Tạ Thiên Thạch bị mù xong, cũng gia nhập vào bang phái này, Hiên Viên Tam Khuyết chính là tổng thủ lãnh của họ ... Nhân Thượng Nhân cũng rất có thể là một trong những thủ não.

Bọn họ tính dùng Thất Sát trận để giết Tiêu Thập Nhất Lang nơi đó, có điều, Tiêu Thập Nhất Lang không phải là người bị giết dễ dàng, kế hoạch của bọn họ chỉ thành công một nửa, Phong Tứ Nương vẫn bị trúng phải độc.

Lúc Băng Băng đi ra, Hiên Viên Tam Thành rất có thể theo dõi phía sau, vũ công của nàng tuy nguy bí, nhưng thể chất của nàng rất yếu, do đó, nàng đã bị Hiên Viên Tam Thành bắt giữ ... Vũ công của Hiên Viên Tam Thành hiển nhiên cao cường hơn ngoài mặt rất nhiều, y cũng tính đúng lúc Phong Tứ Nương bị trúng độc, Tiêu Thập Nhất Lang nhất định sẽ về đây kiếm giải dược. Những chuyện này Tiêu Thập Nhất Lang đã nghĩ ra thông suốt, y nhất định không thể để Phong Tứ Nương và Băng Băng lọt vào tay Hiên Viên Tam Thành, y nhất định phải tìm cho ra được tên này, vấn đề bây giờ là, làm sao y tìm cho ra được hắn ?

Hiên Viên Tam Thành là người rất cẩn thận, ăn mặc rất giống người bình thường.

Nơi y trú, chắc chắn cũng sẽ rất giống người bình thường.

Thành phố này có bao nhiêu ngàn vạn căn nhà, ngàn vạn gia đình, y rất có thể trú ở trong một tiệm tạp hóa, hoặc là một tiệm bán gạo nào đó.

Chính y cũng rất có thể là ông chủ một tiệm bán vải, tiệm may đồ, thậm chí còn là một kỹ viện, y cũng rất có thể không làm gì cả, ở một nơi nào đó ngoài thành, đọc sách trồng hoa.

Trong thành nhất định không ai biết một người như Hiên Viên Tam Thành hoặc Vương Vạn Thành, càng không biết y sống nơi nào, người duy nhất biết y ở đâu chính là Ngưu chương quỹ và Lữ chương quỹ, nhưng hạng người cẩn thận và cơ trí như Hiên Viên Tam Thành, ắt hẳn đã tính đến điểm này, không chừng đã giết hai người này bịt miệng từ lâu rồi.

Tiêu Thập Nhất Lang hoàn toàn suy nghĩ không ra y đem Phong Tứ Nương và Băng Băng về đâu, ngay một điểm manh mối, một đường dây để truy tìm, y cũng không tìm ra, đương nhiên y không thể đi từng nhà từng cửa hỏi thăm. Y làm sao bây giờ nhỉ ?

Trăng sáng át hết cả tinh tú, đêm đã quá khuya, Tiêu Thập Nhất Lang ngồi bên thềm đá, thềm đá dưới ánh trăng lạnh như băng tuyết.

Y bỗng nhiên nhảy bật dậy, xông ra ngoài.

Y rút cuộc cũng nghĩ được ra được một cách ... một cách không hay lắm, nhưng y nhất định phải thử cái đả.

Hết chương 13